

عنوان مقاله:

پدیدار شناسی، روشی برای مطالعه تاریخ هنر ایران دوران اسلامی

محل انتشار:

اولین کنفرانس ملی دوسالانه باستان شناسی و تاریخ هنر ایران (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 7

نویسنده:

لیلا نفیسی نیا - کارشناس هنرهای سنتی، پژوهشگاه میراث فرهنگی و گردشگری

خلاصه مقاله:

استفاده از روش شناسی متناسب با تاریخ هنر ایران و به طور اخص هنر دوران اسلامی، امر مهمی است که داوری و شناخت دقیق این هنرها را ممکن خواهد کرد. پژوهشگران این عرصه روش های متفاوتی از جمله روش های تاریخ نگارانه، سنت گرایانه زیبایی شناسانه و ... را مورد توجه قرار داده اند و هریک از منظر خاص خود به این مقوله نگرینسته اند؛ طوریکه استفاده از روشهای متعدد، نتایج متفاوتی را به همراه داشته است و بعضی از تعارض ها و اختلاف نظرها در داوری ماهیت و چیستی هنر ایران در گرو انتخاب روش ها و رویکرد های بررسی بوده است. از جمله این روش های کارآمد در عرصه شناخت تاریخ هنر ایران روش پدیدارشناسی است. پدیدار شناسی روشی فلسفی است که در نظام های فکری فلاسفه غربی از کانت تا هایدگر سیر تحول خود را سپری کرده است؛ اما در فلسفه هگل و هوسرل تثبیت و عرضه شده است. این روش سابقه اندکی در پژوهش های هنر ایران در داخل کشور داشته و در دهه های اخیر در مطالعات هنر اسلامی و ایرانی، مورد استفاده هنرشناسان و دین پژوهان قرار گرفته است. در روش پدیدار شناسی، به شاخصه هایی فکری و اعتقادی که موجب تحقق هنر ایرانی شده است، توجه می شود هدف از انجام این مقاله علاوه بر بررسی امکان شناخت هنر ایران از منظر پدیدار شناسی، معرفی کاربرد، اهمیت و برتری این روش بر سایر روش ها است که با روش تحلیلی و با استناد به منابع مکتوب انجام شده است

کلمات کلیدی:

هنر ایران، هنرهای اسلامی، پدیدار شناسی، پدیدارشناسی هرمنوتیک، روش پژوهش

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/905328>

